

MATKAPÄIVÄKIRJA

SAKSA



Ilpo Hiltunen



Ilpo Hiltunen

Muistan kesän -78 2020

Unohditko minutkin 2021

Jasu kasaa oman joukkueen (Nuoret) 2022

Kesä puutalojen varjoissa 2022

*Matkapäiväkirja
Saksa*

Ilpo Hiltunen

© 2023 Ilpo Hiltunen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4276-1

1. Kohti seikkailuja

Matkalaukkuni renkaista lähti rahiseva ääni, joka tuntui kaikuvaan autioilla kaduilla. Vilkaisin kelloa, jonka olin varta vasten ottanut tätä matkaa varten mukaan, se oli kymmentä yli kolme aamulla. Matkaa koulun vieressä olevalle pysäkillä oli enää parisataa metriä, olimme siis aivan liian aikaisessa. Linja-auton pitäisi olla tuolla pysäkillä 03:37 ja jatkaa siitä kohti Helsinki-Vantaan lentoasemaa.

Tämä oli kyllä hulluinta mitä minä olen tehnyt elämässäni ja rohkeinta myös. Olin lähdössä matkalle kahdeksi viikoksi ystäväni kanssa, jonka olin tavannut muutaman kerran viimeisien kuukausien aikana. Puolisen vuotta sitten tavattiin pitkästä aikaa ensimmäisen kerran, sitä ennen me olimme nähneet viimeksi kolmekymmentäseitsemän vuotta sitten.

Olin todella yllättynyt, kun Kirsi lähetti minulle alkuvuonna viestiä. Hyvin varovasti kyseli kuulumisiani ja tavallaan antoi vastausvuoron minulle. Sen jälkeen aloimmekin viestitellä tiiviisti, useimpia kymmeniä viestejä päivittäin. Tuntui kuin puhelimesta olisi jatkuvasti akku tyhjänä.

Kaikki huipentui meidän tapaamiseemme, pienellä sillalla Kirsin vanhan kodin lähellä. Olin pyytänyt juuri sitä tapaamispaikaksi ja Kirsi suostui välittömästi. Paikalla oli suuri merkitys minulle, tai oikeastaan meille molemmille. Tapasimme

siinä aikoinaan ensimmäisen kerran ja siinä paikassa myös päätettiin alkaa seurustelemaan.

Meidän ensimmäinen jälleennäkeminen oli pääsiäisenä, jolloin vietimme kymmenen ihanaa päivää yhdessä. Hassua kun meistä molemmista tuntui silloin, ettei mitään vuosia välissä olisi koskaan ollutkaan. Kaikki sujui niin hyvin yhdessä, mitä tahansa sitten teimmekin. Laitoimme ruokaa, siivosimme ja kävimme pitkillä kävelyretkillä, muistellen vanhoja hyviä aikoja. Iltaisin teimme palapelejä tai katselimme elokuvia olohuoneen lattialle kyhätyltä pediltä.

Shortsiasuinen nuorimies hoiperteli kauempana lämpimässä yössä, taisi syödä grilliruokaa matkalla kotiinsa. Jokunen auto meni ohitse silloin tällöin, suurin osa niistä oli takseja. Nyt taisi olla aika, kun ravintolat sulkivat ovensa, olihan perjantai, tai lauantain aamuyö.

Vielä oli aikaa odotella, matkalaukkuni nojasi katokseen ja minä kävelin edestakaisin reppu selässä. Kirsi seisoj pysäkin tolpan vieressä, kuin hänellä ei olisi minkäänlaista jännitystä matkasta.

- Jännittääkö sinua? Hän kysyi.

- Tavallaan, sillä lailla mukavasti. Oikeastaan olen hirveän innoissani tästä reissusta.

- Minusta tuntuu, että kyllä me pärjätään.

- Vielä kymmenen minuuttia.

Toisella tapaamisellamme kiertelimme Eteläisessä Suomessa jonkin aikaa. Kävimme Imatralla, josta Kirsi on alun

perin kotoisin, sitä kuuluisaa koskea katsomassa. Turussa käveltiin Aurajoen rannalla ja nähtiin meriharakka.

Uudessakaupungissa ihailtiin merta, upeita purje-aluksia, ruokailtiin mukavissa kahviloissa ja yövyttiin aittarannassa.

Lopun ajan yhteisesti vietetystä viikostamme, vietimme Salossa.

Hänen edesmenneitten vanhempiensa asunto oli edelleen hänellä, sitä hän oli käyttänyt tukikohtana käydessään Suomessa. Minäkin olin käynyt tuossa asunnossa, silloin kauan sitten nuorena, kun seurustelimme. Oli jotenkin hassua astua uudelleen ovesta sisään ja muistaa monia siellä vietettyjä hetkiä.

Sillä viikolla, pääsiäisenä, hän kertoi halustaan muuttaa Suomeen ja me aloimme tehdä kaikenlaisia suunnitelmia asian suhteen. Tavarat hän voisi lähettää kuljetuksella Saloon. Minä tarjouduin olemaan täällä päässä tavaroiden vastaanottajan, jos hän ei ennättäisi paikalle. Alettiin ideoimaan hänen auton hakemista, siis yhdessä ajettaisiin se Suomeen. Siitä juteltiin pitkään ja tehtiin reittisuunnitelmia, useana iltana yömyöhään.

Matka kulkisi Etelä-Saksasta pohjoiseen, kierrellen meille mielenkiintoiset kohteet, eikä pidettäisi matkalla kiirettä. Suunniteltiin matkaan käytettävän parisen viikkoa, joustovaraa molempiin suuntiin. Kaikista tärkeintä olisi kaikki paikat, joissa Kirsi halusi vielä käydä tai näyttää niitä minulle. Minäkin sain aloittaa miettimään ja etsimään kiinnostavia kohteita.

Kahtakymmentäviittä vaille, eli pari minuuttia enää, niin bussin pitäisi olla tässä. Mietin, että mitäpä jos se ei tulekaan,

miten pääsemme lentokentälle? Tajusin ettei minun kannata alkaa stressata tällä matkalla, annetaan vaan mennä.

Katselin sillalle päin, tulevien autojen valokiilat näkyivät, ensimmäiset olivat henkilöauton, taksi tietysti. Sen jälkeen tuli linja-auto, sen oli pakko olla meidän kyytimme, tuskin näin aikaisin olisi useampia vuoroja liikenteessä.

Bussi pysähtyi aivan kohdalle, niin että kuski näki heti oven avatessaan laukkumme. Pienellä vilkaisulla hän tiesi mitä tehdä, työhanskat käteen ja laukkuja nostelemaan tavaratilaan. Kirsi sanoi nimensä ja mihin oli ostanut liput netistä. Hän oli hoitanut kaikki lippujärjestelyt, hänellä kun oli paljon enemmän kokemusta matkustelemisesta, koko elämänsä ajalta. Kuski vilkaisi tiedot omalta pieneltä koneeltaan ja sanoi että, voitte valita paikat auton etuosasta.

Istuimme heti kuljettajan taakse, olisi kiva nähdä matkalla myös eteenpäin. Käytävän toisella puolella istui, tai oikeastaan nojasi etumaiseen penkkiin hieman tummaverinen kaveri, punainen lippis päässään. Hänellä oli kuulokkeet korvilla, niiden alta kuului selvästi Springsteenin musiikki. Kaveri oli hyvinkin pirteä tähän aikaan vuorokaudesta, sormet naputtivat tahtia penkin reunaan. Minusta oli hieman outoa kuunnella rockia aamulla, no jaa, jos hänellä oli vielä edellinen ilta menossa.

Bussi kääntyi vanhalle ykköstielle kohti Muurlaa. Otin hyvän asennon, laitoin reppuni lattialle jalkojeni väliin ja turvavyön kiinni.

- Nyt sitä mennään, Kirsi sanoi ja nojasi kevyesti minuun.

- Niinpä, tästä se reissu alkaa.

Aloin miettimään mukaan ottamiani tavaroita ja varusteita. Matkalaukussa minulla oli t-paitoja, boxereita, sukkia, shortsit ja kaikkea muuta kesäistä vaatetta. Koko Keski-Eurooppaan oli luvattu lähes neljäkymmenen asteen hellettä, joka jatkuisi vielä viikkoja.

Matkaa varten tilasin oikein kunnollisen Ospray-merkkisen repun, se oli isoin mahdollinen, jonka sai ottaa mukaan lentokoneen matkustamoon. Se mahtuisi kätevästi penkin alle nousujen ja laskujen ajaksi. Jos laittaisi laukun käytävän yllä oleviin lokeroihin, niin ei sitä viitsisi sitten kaivaa sieltä lennon aikana, enkä tiedä saisiko sitä edes ottaa. Luin tarkasti ainakin osan ohjeista, miten matkatavarat tulisi sijoittaa. Reppuun pakkasin läppärin, kaikki laturit, kartat, muistiinpanovälineet ja kopiot matkalipuista.

Lentokoneen ruumaan menevissä laukuissa ei saanut olla mitään elektroniikkaa, lisävirtalähteitä, akkuja tai muuta vastaavaa. Olisi harmi perillä, jos virkailijat olisivat poistaneet, vaikka kännykän laturin laukusta, kova työ löytää jostain kaupasta uusi tilalle.

Lääkepussistani otin ainoastaan päänsärkylääkkeen reppuun, silmätipat oli nestemäisessä muodossa. En aivan muistanut pitikö ne laittaa vielä pussiin, niin jätin ne matkalaukkuun, pärjäisin kyllä ilman.

- Muurla, kuljettaja kuulutti.

Oikealla näkyi Muurlan lasin tehdasrakennus, terminaalin pysäkillä ei ollut ketään, eikä autosta poistunut ketään. Linja-auto kääntyi vasemmalle kohti moottoritietä ja hetken kuluttua pääsimme vauhdikkaammin eteenpäin. Kuljettaja sammutti autosta sisävalot, niin halukkaat saivat levätä paremmin.

Kuuntelin takanani olevan nuoren parin keskustelua. Poika puhui kohtalaisen hyvää englantia, mutta tyttö joutui välillä hakemaan sanoja mielestään. He olivat selvästi menossa myös lentokentälle, sen sain heidän keskustelusta selville. Tytölle tulisi kova ikävä, eli hän jäisi Suomeen ja poika lentäisi pois.

Mietin omaa lentämistäni, Müncheniin pitäisi päästä. En minä suoranaisesti pelännyt lentämistä, kai se oli normaalia jännittämistä, niin kuin monella muullakin. Niillä harvoilla kerroilla, kun olin lentokoneessa ollut, katselin maata ikkunasta. Yritin keksiä missä kohtaa lennetään, tai edes missä maassa. Isot Euroopan joet usein paljastivat sijainnin, tai järvet ja kaupungit.

Nojauduin taaksepäin ja muistelin tuota meidän toista tapaamistamme, silloin hain hänet lentokentältä. Viestiteltiin pitkään, kun hän oli vielä Saksassa ja minä suunnittelin lähtöä kentälle. Ukkosmyrsky siirsi koneen lähtöä tunti tunnilta, lopulta kolme tuntia myöhemmin kone pääsi matkaan.

Alun perin minun piti lähteä ilta kahdeksalta kentälle, mutta lopulta lähdin vasta puoli yhdentoista paikkeilla. Ja jos olisin tiennyt mitä tulee tapahtumaan, ei olisi tarvinnut silloinkaan lähteä. Kone nimittäin saapui lopulta kentälle ja jonkin ajan kuluttua matkustajia alkoi saapumaan vastaanottohalliin

**LENTAEN MÜNCHENIIN, SIELTÄ
AUTO ALLE JA SEIKKAILU SAI
ALKUUN. ENSIN ETELÄ-SAKSASSA,
KIERRELLEN PIENISTÄ KYLISTÄ
SUURIINKIN NÄHTÄVYYKSIIN.
USKOMATTOMIA MAISEMIA JA
HIEMAN SURULLISTAKIN
HISTORIAA.
LOPULTA MAISEMAN VAIHTO
TÄYSIN ERILAISEEN POHJOISEEN.
KAHDEN NUORUUDEN
RAKASTAVAISEN KOHTAAMINEN,
SAI IDEAN USKOMATTOMASTA
RETKESTÄ YHDESSÄ.
KIRJASSA PALJON VIHJEITÄ JA
TIETOUTTA TOSITARINAN SEASSA.
HELTEISISTÄ VIIKOISTA MUODOSTUI
IKIMUISTETTAVA RETKI.**

